

„Дама пика“ – музикално, хореографски, сценографски и актьорски, спектакълът е бурно зрелищно преживяване, карашо ни за миг да се изгубим в тази почти наболяла пищност, предвещаваща тотален душевен разпад. Драматургично обаче, там където всъщност болката и необходимото катарзисно узнаване на зрителя е най-настръхнало, времето е твърде сгъстено. Лично аз, за себе си, бих дала още няколко минути подготовка на актьора да стигне до своя душевен

„крах“ – за да е изчакан от нас, да го изчувстваме с цялата му сила, да ни преобърне и да стигне по-аргументирано до експресивната крайна сцена, в която тялото е просто обвивка, предаваща чувствата за сметка на печалбата. Като че ли твърде нетърпеливо и ефектно си отиде душата, за сметка на предхождащите я живописни и избухващи сцени. Няколко минути само още и щях тотално да се влюбя в човешкото обезличаване. Завинаги и безусловно. ■

„Хуан Дариен – момчето тигър“
„Juan Darien – the Tiger Boy“

Хуан Дариен – момчето тигър

и свободата да бъдем

Симона Стоянова

All you need is love изпя някога Джон Ленън, изпълвайки въздуха с мирис на любов в най-чистата ѝ форма. След това още милиони запяха заедно с него и сякаш Любовта с главно „Л“ се превърна в отправна точка за пълноценно съществуване. Макар неразбрани, отхвърлени и недооценени, всеки един от нас търси да намери дори малко парченце любов, закотвено някъде в бездънното море, наречено „човешки взаимоотношения“. Но това определено не е приказката, която искам да ви разкажа, а напротив, само част от безграничното из-

ящество, побрано в спектакъла на Катя Петрова „Хуан Дариен – момчето тигър“.

Много от Вас ще се запитат: „Но каква изобщо е взаимовръзката между постановката на Катя Петрова и Джон Ленън?“ Разбира се, мостът между тях, строящ се и продължаващ да се строи, е любовта, нейното духовно извисяване и границите, които ние хората си поставяме, живеейки в общество на социална апатия и чисто житейски ограничения.

Спектакълът на Катя Петрова се занимава, както с

вътрешния, така и с външния свят на човека, с неговата обвивка, с маските на ежедневието и жестокостта, която все повече ни доближава до животинското ни начало.

„На небето може и да има ангели, само че моето дете не ги познава“.

История за неразбирането, неприемането, страха от опознаването и бягството от несигурността. Постановката „Хуан Дариен – момчето тигър“ съчетава в себе си изящество, красота, дух и материя, обединени в едно цяло. Колко е нужно, за да постъ-

пиш правилно? Приказка, дълбоко актуална в контекста на днешния живот.

Решенията, които Катя Петрова е избрала да следва в режисьорски план, съчетават в себе си интелектуалност на случването, мисъл и умело композиране на различни видове театър. Актьорският състав успява да предаде на нас, зрителите, изцяло душите на куклите, правейки ни съпричастни към случването на сцената. Един диханен спектакъл с адекватни режисьорски и сце-

нографски решения, съчетаващ в себе си музика, игра на осветление и обособено ненатрапващо се пространство. Въпросът „Защо?“ липсва, няма го нетърпеливото поглеждане към часовника, сякаш всичко си е на мястото и е време магията да продължи по пътя си.

„Хуан Дариен – момчето тигър“ е постановка със завладяваща енергия, интерпретирана по вълнуващ за зрителите начин. Приказка за любовта, справедливостта и живота на всеки един от нас, който поня-

кога сяда в ъгъла на стаята и се чувства неразбран и отхвърлен. Един съвременен поглед върху жестокостта и абсурда, мост между това да бъдеш и да не бъдеш, да си човек, не само заради човешкото, но и заради всичко, което те заобикаля. Това ни показва Катя Петрова със своя спектакъл – чистота, искреност и истинност, които те вглъбяват дълго след края на представлението и остават в главата ти въпроси, въпроси, въпроси, чиито отговори ти вече знаеш. ■

Докосване

Богдана Костуркова

В последните сезони ДКТ-Сливен получи признание за постановките си за най-малките зрители и трупата му, заслужено, доби самочувствие на творци, завоювали доверието на своята публика. И след дълго прекъсване театърът посегна отново към онази аудитория, която по-трудно се насочва към салоните на куклените театри – възрастните хора. Първият пробив дойде със съвместната с НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ постановка на Катя Петрова „Семейство Замза“ по Кафка. И ето че в края на сезон 2015/2016 се роди нов спектакъл за възрастни в Сливенския куклен театър – „Докосване“. Той е авторско дело на Габриела Хаджикостова, която от години живее и работи в Унгария, но не къса връзката си с родината. Нещо повече – все по-често тя пренася по неповторим начин на театралната сцена творби на български автори. За

постановката „Докосване“ събира стихове на седем български поетеси – Пенка Ватова, Ана Боянова, София Несторова, Цвета Софрониева, Надежда Захариева, Елка Димитрова, Искра Ангелова и на две унгарски поетеси – Жофия Балла и Анна Сабо. Подрежда ги в емоционална поредица от театрални етюди за раните, насилието, отчаянието, тъгата, състраданието, раждането, майчинството, приятелството, милувката, любовта...

Представлението започва с въздишка, с неясен стон, актрисите – облечени в черно, боси и с напевен речитатив изграждат скулптори с телата си и повеждат зрителите в пространството на поезията и театралната приказка. Те, актрисите, са и тъжни, и игриви. Разполагат с гола сцена и кръгове „светлина“, където „стопират“, за да изпеят, изплачат, изшептят, извикат своята болка, надежда, прозрение... Постепенно сцената се осветява и Ангелина Русева, Анна-Валерия Гостанян, Евгения Ангелова, Дайяна Димитрова и Константина Самарджиева я изпълват в женствен кръг – непостоянен, променлив, красив танц. Има и маски, и кукла-дете, и врата без лице и гръб, която е и проход, и преграда. И вдъхновяващ ритъм на словото, на жестовете, на телата. Даже понякога и слово не е нужно, за да се изрази човешкото вълнение. Малкото предмети на сцената оживяват за несвойствен живот, дори патериците стават криле. За полет над дребнавото, над капаните на бита. И някъде там, между живота и смъртта, се срещат традиция и модерен изказ, разтворени в каре от ритуални движения и звуци и безмълвие и опияняващо спокойствие. Спектакъл, който можем да формулираме като словесна кардиограма – това е „Докосване“ на Сливенския куклен театър. ■

„Докосване“

